

C.H. Mackintosh:

**Ty a tvůj dům,
aneb křesťan ve svém domě**

© GBV-DILLENBURG
Eiershäuser Str. 54
35713 Eschenburg
Germany

Jsou dva domy, které mají významné místo v Božím slově, totiž **Boží dům** a **dům Božího služebníka** neboli křesťana. Bůh přičítá Svému domu veliký význam, a to plným právem, neboť je to **Jeho dům**. Boží pravda, Jeho čest, Jeho charakter, Jeho sláva jsou s povahou Jeho domu natolik spjaté, že je i Jeho přáním, aby výraz toho, čím je On, jasně ukazoval, Komu patří.

Má-li Bůh dům, pak to jistě musí být takový dům, kde vládne zbožnost. Musí to být svatý, duchovní, čistý a nebeský dům. A všechny tyto vlastnosti musí mít nejen obecně - jako zásadu, nýbrž také prakticky. Charakter toho domu je takový, jakým ho Bůh učinil, avšak jeho praktický výraz je výsledkem skutečného života těch, kteří ho na této zemi tvoří.

Mnoho lidí je schopno chápat pravdu a důležitost zásad týkajících se Božího domu, a přičítají jim dostatečnou pozornost. Ale ve srovnání s nimi je poměrně málo těch, kteří věnují dostatečnou pozornost zásadám, jež mají ovládat dům Božího služebníka. A přece, kdyby někdo položil otázku: který dům je po Božím domu nejdůležitější, jistě bychom mu museli odpovědět, že to je **dům Božího služebníka**.*

Protože nic nepůsobí na svědomí člověka mocněji než svatá autorita Božího slova, chci uvést některá místa z Písma svatého, která nám plně a jasně ukazují, co Bůh soudí o tom, jaký má být dům Jeho dětí.

Když bezbožnost předpotopního světa dosáhla vrcholu a konec všelikého těla přišel před spravedlivého Boha, který se chystal zaplavit vodami dějiště veškeré té zkaženosti, uslyšelo ucho Noema tato vzácná slova: „*Vejdi **ty i celý tvůj dům** do korábu, neboť jsem tě našel spravedlivým před sebou v tomto pokolení*“ (1.Mojžíšova 7,1). Může se ovšem právem říci, že Noe byl předobrazem Krista, jako pravé Hlavy celé rodiny těch, kteří jsou spaseni pro své spojení s Ním. Vidím však v příběhu Noema ještě něco jiného, než jen předobrazný

*„Božím služebníkem“ jsou míněni všichni, kteří uvěřili v Krista a pak Ho následují a chodí v novotě života (Ev.Jana 18,36; Římanům 14,8; 1.Korinským 4,1; Koloským 3,24; 1.Tesalonickým 1,9; Židům 9,14; Jakuba 1,26 a mnoho jiných míst).

charakter, vidím zde i v jiných podobných místech zásadu, kterou vyjádřím jasně hned na počátku těchto řádek, zní totiž: **dům každého Božího služebníka je v důsledku svého spojení s Bohem v postavení výsady a tudíž i příslušné odpovědnosti.***

Tato zásada má nesmírné praktické důsledky. A právě na ně chceme ukázat Božím slovem. Vždyť který člověk, jenž zná Boží charakter a Jeho cesty, by se mohl domnívat, že Bůh přikládá **mimořádnou** důležitost Svému domu a vůbec **žádnou nebo jen nepatrnou** domu Svého služebníka? To by vůbec neodpovídalo Božímu charakteru, neboť On nemůže být lhostejný k žádnému ze Svých dětí.

Místo, které jsme uvedli, je jen prvním z celé řady jiných, která jsou jasnými důkazy toho, co chci vysvětlit. V 1.Mojžíšově 7,1 nalézáme ta významná slova „**ty a tvůj dům**“ nerozlučně spojená. Bůh zde nezjevuje záchranu pro Noema bez užitku pro jeho dům. Nikdy tak nejednal. Tentýž koráb, který je otevřen pro Noema, je otevřen i jeho rodině. Proč? Snad proto, že byli věrní? - Nikoliv, nýbrž proto, že Noe byl věrný a oni byli spjatí s ním. Bůh mu dává, abychom tak řekli, „volnou vstupenku“ pro něj a jeho rodinu. Opakuji, že toto nijak neoslabuje předobrazný charakter Noema. Vidím v něm tento charakter, avšak vidím v něm i zásadu, že v žádném případě nelze člověka oddělit od jeho domu; to by vyvolalo ihned velký zmatek a hlubokou mravní zkázu. Boží dům je postaven do požehnání a odpovědnosti, protože je spojen s Bohem, a z téhož důvodu je dům Božího služebníka ve stejném postavení požehnání a odpovědnosti. Za tímto tvrzením stojíme.

Druhé místo, které uvedu, se vztahuje na život Abrahama: „*A řekl Hospodin: Měl bych já zatajit před Abrahamem, co chci dělat? Neboť jsem ho poznal, (a vím,) že přikáže svým dětem a domu svému po sobě, aby ostržili Hospodinovu cestu, a činili spravedlnost*

*Čtenář, doufám, si nemyslí, že bych chtěl těmito slovy popřít nebo oslabit nutnost díla Ducha Svatého pro znovuzrození dětí křesťanských rodičů. „*Nenarodí-li se kdo znovu (nebo: shůry), nemůže vidět Boží království*“ (Ev.Jana 3,3). To platí jak o dítěti křesťana, tak i někoho jiného. Milost se nedá zdědit. Chtěl jsem v podstatě říci, že Písmo se nedívá na člověka jako odděleného od jeho domu a že křesťanský otec může počítat s Boží pomocí pro své děti a je povinen vychovávat je pro Boha. Vždyť jak jinak bychom si mohli vysvětlit, co uvádí Efezským 6,4?

a soud, aby naplnil Hospodin Abrahamovi, co mu zaslíbil“ (1.Mojžíšova 18,17-19).

Zde nejde o otázku spasení, nýbrž o otázku obecenství s Božími myšlenkami a radami. Necht' si křesťanský otec všimne a dobře zváží, že když Bůh hledal člověka, kterému by zjevil Svá skrytá uložení, vyvolil si toho, který přikázal dětem a svému domu, aby ostříhaly Hospodinovu cestu.

Toto musí hluboce zapůsobit na citlivé svědomí, neboť je-li nějaká věc, ve které pochybili křesťané víc než v čemkoli jiném, pak je to v povinnosti přikázat svým dětem a svému domu, aby sloužily Pánu. Jistěže v této věci neměli před očima Boha, neboť kdyby se byli dívali na Boží cesty s Jeho domem, vždy by viděli, že jsou doprovázené mocí na zásadě spravedlnosti. Bůh pevně založil a nezměněně hájil Svou svatou autoritu. „*Svědectví Tvá jsou velmi spolehlivá, Tvému domu, Hospodine, náleží svatost až navěky*“ (Žalm 93,5). - Služebník si stále musí brát za vzor svého Pána, a když Bůh spravuje Svůj dům mocí vykonávanou ve spravedlnosti, musím i já svůj dům tak spravovat; neboť jestliže se nějak ve svém chování liším od Boha, pak se chovám nesprávně. Avšak Bůh Svůj dům nejen, jak jsme uvedli, **řídí**, nýbrž jej i **miluje**. A souhlasí s těmi a ctí Svou důvěrou ty, kteří si počínají stejně tak. V uvedeném místě slyšíme, jak říká: „*Měl bych já zatajit před Abrahamem, co chci dělat?*“ Proč? Jednoduše proto, že „*přikáže svým dětem a svému domu po sobě, aby ostříhaly cestu Hospodinovu*“. - Člověk, který dovede toto přikázat svému domu, je hoden Boží důvěry. To je obdivuhodná pravda, jejíž ostří, jak doufám, zasáhne svědomí křesťanských rodičů. Mnozí z nás při uvažování 1.Mojžíšovy 18,19 jistě učiní dobře, když se pokoří před Tím, který tato slova vyslovil a dal zapsat, a vyznají před Ním svou nedbalost a nevěrnost v té věci.

Proč jsme v takovém stavu? Proč jsme selhali v tak vážné odpovědnosti, která je nám uložena a týká se obyvatelů našeho domu? Jediná odpověď, kterou je možné dát na tuto otázku, myslím, je, že jsme nedovedli vírou prakticky provést výsadu, udělenou našemu domu, neboť naše rodina je úzce spojena s námi. Je zvláštní, že oba dva první příklady nám velmi přesně ukazují obě velké složky našeho předmětu, totiž výsadu a odpovědnost. V případě Noema čteme

slova: „**Ty a tvůj dům**“ spjatá se záchranou, zatímco v případě Abrahama nalézáme stejná slova v souvislosti s mravní správou. Tato spojitost je významná a krásná, ale člověku, který má málo víry přivlastnit si výsadu, bude chybět i mravní síla, aby uskutečnil příslušnou odpovědnost.

Bůh se dívá na dům člověka jako na součást jej samého, a tento člověk nemůže ani v nejmenším, jak co do zásady, tak v praxi, nedbat na toto spojení, aby nevzal vážnou škodu a nepoškodil svědectví.

Nyní se klade otázka svědomí křesťanských rodičů: **Mám na zřeteli Boha, pokud jde o můj dům, a spravuji svůj dům pro Boha?** Tato otázka je skutečně vážná, ale obáváme se, že velmi málo křesťanů cítí její význam a vážnost.

Čtenář možná chce, abychom uvedli další ukázky z Písma, dokazující naše oprávnění počítat s Bohem, když jde o naše domy. Proto ještě uvedu další místa.

Nejprve jedno ze života Jáкова: „*Potom mluvil Bůh k Jákovovi: Vstaň a vstup do Bethel.*“ Mohlo by se zdát, že toto slovo bylo určeno jen osobně Jákovovi, jenže on sám takto nesmýšlí, neboť nikdy, ani na okamžik ho nenapadlo oddělovat se od své rodiny, jak vzhledem k výsadě, tak vzhledem k odpovědnosti. Proto je také hned dodáno: „*Tedy Jákob řekl **domu svému**, i všem, kteříž s ním byli: Odstraňte cizí bohy, kteří jsou ve vašem středu, a očistě se, a změňte svůj oděv, a **vstaneme a půjdeme** vzhůru do Bethel*“ (1.Mojžíšova 35,1-3). Vidíme z toho, že výzva určená Jákovovi staví celý jeho dům pod určitou odpovědnost. Jákob je vyzván vstoupit do Božího domu a tu hned vyvstává v jeho svědomí otázka: Je můj dům v náležitém stavu, a odpovídá mravně tomu vybídnutí?

Přicházíme pak k prvním kapitolám 2.Mojžíšovy knihy, kde máme jednu ze čtyř námitek faraona, když se stavěl proti vyjití Izraele, a zvláště když šlo o malé děti (2.Mojžíšova 10,8-9):

„*A Aron a Mojžíš byli opět předvedeni před faraona a bylo jim řečeno: Jděte, služte Hospodinu, Bohu vašemu. Kdo jsou ti, kteří mají jít? Tu řekl Mojžíš: S našimi malými a s našimi starými půjdeme, s našimi syny a s našimi dcerami, s naším drobným i s větším dobyt-*

kem půjdeme; neboť máme slavit slavnost Hospodinu“ (2.Mojžíšova 10,8.9). Příčinou, proč chtěli vzít i mladé a staré s sebou, bylo, že měli slavit slavnost Hospodinu. Přirozený rozum by mohl říci: Jak mohou ti malí něčemu rozumět při takové slavnosti? Nebojíte se, že z nich uděláte pouhé formalisty? Mojžíš odpovídá jednoduše a rozhodně: „*S našimi malými... půjdeme, **neboť** máme slavit slavnost Hospodinu“*.

Izraelské rodiče ani nenapadlo, že by měli pro sebe vyhledávat něco a pro své děti něco jiného. Netoužili pro sebe po Kanaánu a pro své děti po Egyptu. Jak by se sami mohli sytit mannou pouště a pšenici zaslíbené země, kdyby jejich děti jedly pórek, cibuli a česnek Egypta? To by přece bylo nemožné. Ani Mojžíš ani Aron by nebyli srozuměni s takovým jednáním. Cítili, že Boží výzva, určená jim, **platí i jejich dětem**; a navíc, kdyby o tom nebyli sami úplně přesvědčeni, zda by je děti, spíše než aby oni vyšli z Egypta, zase nepřitáhly zpět? Že by se to stalo, věděl příliš dobře i satan, a proto vložil do úst faraona tuto námitku: „*Nebude (tomu) tak. Jděte vy **sami muži***“ (2.Mojžíšova 10,11). Totéž dělají anebo se snaží dnes dělat mnozí vyznávající křesťané. Říkají, že vyšli z Egypta, aby sloužili Pánu, a své děti zanechávají v Egyptě. Vyznávají, že se vydali cestou „*tří dnů na poušť*“, čili, jinými slovy, vyznávají, že opustili svět, zemřeli světu a byli vzkříšeni s Kristem, mají nebeský život a jsou dědici nebeské slávy. Ale své děti by zanechali zpět v rukou faraona, nebo spíše v rukou satana.* Sami pro sebe by se zřekli světa, ale ne-

*Tím ale není řečeno, že by to mělo platit též o přestěhování do jiné země nebo o výchově našich dětí. Je naprosto jasné, že nemůžeme s sebou vzít děti do nebe, jako Izraelité vzali své děti do Kanánu. Jenom Bůh může naše děti **učinit způsobilými pro nebe**, když jim udělí život Svého Syna - a jenom On je může přivést do nebe, až se to skutečně pro všechny Jeho lid. Ale i když své děti nemůžeme **uzpůsobit** pro nebe ani **vzít** je tam, můžeme je **pro nebe vychovávat vírou**. A není to jen naše **povinnost** (jak chatrné, studené a nesprávné to slovo!), nýbrž je to naší vysokou a svatou **výsadou**, že to můžeme dělat. Proto jestliže výsada a cíl výchovy našich dětí je zřetelně světský, tedy je, pokud to na nás záleží, **ponecháváme ve světě**. A na druhé straně jsou-li naše zásada a předmět jednoznačně nebeské, tedy je - pokud to na nás záleží - vychovááme pro nebe. Toto je, milý čtenáři, v tomto pojednání myšleno ponecháním dětí v Egyptě nebo vzetím jich do Kanánu. Jsme

mohli by se ho zříci pro své děti. V den Páně se oblékají v roucho cizinců a příchozích, zpívají duchovní chvalozpěvy, modlí se, vzdělávají se, vyučují se, a zdálo by se, že patří k těm, kteří pokročili dosti daleko v nebeském životě a podle vlastních zkušeností už jsou dost blízko hranic Kanánu (že tam už v duchu vlastně jsou). Ale žel, od pondělního rána odporuje každý z jejich činů, každá z jejich opět přijatých zvyklostí tomu, co vyznávali minulého dne. Jejich děti jsou vychovávány pro svět. Cíl, směr a způsob výchovy, kterou jim dávají, volba jejich budoucího povolání: **vše je světské** v plném a pravém smyslu tohoto slova. Mojžíš a Aron by takový způsob jednání právě tak neschválili, jako ho nemůže pochopit srdce, které je uvnitř spravedlivé a opravdově počestné.

Nesmím mít pro své děti jinou zásadu, nesmím pro ně usilovat o nějaký jiný předmět než ten, který mám sám pro sebe, o žádnou jinou vyhlídku do budoucna, než je ta, kterou mám sám. Dokonce jim nemám ani dovolit, aby ve svém srdci myslely na něco jiného. Postačuje-li Kristus a nebeská sláva mně, musí stačit i jim, ale je nutné, aby to byla plná pravda, a nebyla v něčem zavdávána nějaká pochybnost. Charakter křesťanského otce nebo matky musí být takový, že není ani stín pochybnosti o jejich skutečném předmětu nebo o skutečném cíli jejich duše. Co by si asi mé dítě pomyslelo, kdybych mu řekl, že si vřele přeji, aby uvěřilo v Krista a aby vědělo, že bude v nebi, kdybych je zároveň vychovával **pro svět**? Čemu by asi věřilo? Co bude působit silněji na jeho srdce a na jeho život? **Má slova nebo mé skutečné činy**? Necht' odpoví tvé svědomí a ať je ta odpověď upřímná a opravdová. Necht' vyjde z hloubi duše a nezvratně ukáže, že otázka byla pochopena v celé její vážnosti a pronikavosti. Myslím, že pro křesťany nadešel čas, aby v té věci vzájemně působili na svá svědomí.

Každému modlícímu se křesťanu, který pečlivě sleduje nynější stav křesťanstva, musí být jasné, že tento stav je velmi nezdravý, že jeho úroveň velice klesla a zkrátka že v něm musí být něco skutečně zlého. Jak málo se myslí na svědectví pro Syna Božího! Zdá se, že

povinni **vychovávat** své děti, třebaže je nemůžeme **obrátit**. A Bůh jistě požehná vírou konanou výchovu těch, které nám světil.

u devadesáti devíti případů ze sta vyznávajících křesťanů je osobní spasení **hlavní věcí**, která je zajímavá, jako bychom byli na této zemi ponecháni jen proto, abychom byli spaseni, a ne proto, abychom jako spasení oslavovali Krista. Nuže chtěl bych se s láskou a zároveň s věrností vůči Pánu zeptat čtenářů, zda bychom tento úpadek praktického svědectví pro Krista nemohli aspoň z větší části přičíst úpadku v praktickém nedbání na zásadu, kterou nalézáme obsaženou ve slovech „**ty a tvůj dům**“? Jsem přesvědčen, že tato nedbalost se na tom velice podílí.

Je jisté, že se do našeho středu vetřelo mnoho světskosti, nepořádku a mravního zla, protože naše děti byly zanechány v Egyptě. Mnozí zaujímalí v Církvi před deseti, patnácti nebo dvaceti lety vynikající postavení ve svědectví a ve službě a zdálo se, že jsou celým srdcem v díle pro Pána. Ale žalostným způsobem klesli zpět a nyní nemají sílu, aby udrželi svou hlavu nad vodou, tím méně pak, aby jiným pomáhali stát zpříma. Zda to není naléhavá výzva všem křesťanským rodičům: „**Varujte se zanechat své děti v Egyptě!**“ Srdce nejednoho otce je zlomeno, protože nebyl věrný ve správě svého domu. Zanechal své děti v Egyptě ve zlé hodině, kdy byl velice oklamán, a teď, když je chce - snad skutečně věrně a s láskyplnou vážností - varovat před nebezpečím, zjišťuje, že jejich srdce jsou svedená a hluchá k jeho napomínání a s rozhodným úmyslem a silně přivázána k témuž Egyptu, v němž je zanechala jeho nedůslednost a slabost. Toto je vážná skutečnost a pouhá zmínka o ní by mohla sevrýt úzkostí nejedno srdce, ale pravda se musí říci. Někoho může zranit, jinému však může být blahodárným varováním.*

Nyní se vrátím k důkazům z Písma, které mám podat. I ve 4.Mojžíšově knize nám jsou představeny „malé děti“. Viděli jsme už, že věrný věřící v obecnství s Bohem nikdy nemůže mít vážný úmysl

* Musím říci, že někteří křesťanští rodiče jsou velice lehkomyšní, když nechávají své děti číst jakoukoli knížku. Kniha je jako učitel, který, ač mlčí, přesto neméně silně ovlivňuje jejich ducha, srdce a charakter. Ačkoli ti rodiče vyznávají, že jsou křesťané, nemají odvahu cele se oddělit od světa. Je přirozené, že dítě se dívá na **toho**, kdo je vychovává, a má sklon řídit se jím. Proto pozor na tyto učitele! (Je třeba všimnout si i učitelů, předmětů výuky, kamarádů, školních družin ap. - pozn. překladatele.)

vědomě nechat své děti v Egyptě. Je třeba, aby odtud stůj co stůj vyšly. Ale ani víra, ani věrnost křesťanských rodičů se neomezí jen na to. Musíme s Bohem počítat nejen pro jejich vyjití z Egypta, nýbrž i pro uvedení do Kanánu. V této věci Izrael zřejmě chybil, neboť, když se z Kanánu vrátili vyzvědači, a lid slyšel jejich skličující zprávy, pronesl tato smutná slova: „*A proč nás Hospodin vede do té země, abychom padli mečem, a naše ženy i **malé děti** byly za kořist? Zda by nám nebylo lépe vrátit se do Egypta?*“ (4.Mojžíšova 14,3). Jak hrozný je to stav duší, které vlastně samy uskutečňovaly onu lstivou a zlomyslnou výhrůžku faraona: „Nechám-li vás jít s vašimi dětmi! Dejte si pozor, neboť zlé jest před vámi“ (2.Mojžíšova 10,10).

Nevěra vždy dává za pravdu satanovi a dělá Boha lhářem, zatímco víra naopak vždy ospravedlňuje Boha a satana dělá lhářem; a protože pro nás vždy nezměněně platí, že se nám stane podle naší víry, platí to vždy též o nevěře, že sklídí, co zasela. Proto byl Izrael nešťasten, že nevěřil: „*Živ jsem já, praví Hospodin, **jestliže vám neučiním tak, jak jste mluvili před mýma ušima!** Na této poušti padnou vaše mrtvoly, ano, všichni, kteří jste sečteni, podle všeho vašeho počtu ... Ale **vaše malé děti**, o nichž jste řekli: „Budou za kořist!“, ty uvedu, a ony poznají zemi, již vy jste pohrdli. Vy však, vaše mrtvoly padnou na této poušti*“ (4.Mojžíšova 14,28-32). Vzhledem ke svým dětem „omezovali Svatého Izraelského“ (Žalm 78,41 - anglický překlad Bible z pověření krále Jakuba). To byl vážný hřích a byl nám zaznamenan k našemu poučení.

Což se také stále nestává, že srdce křesťanských rodičů přemýšlí o způsobu, jak jednat s dětmi, zatímco by je jen měli stavět do Boží blízkosti? Někdo možná řekne: „Nemůžeme ze svých dětí udělat křesťany.“ - Ale o to tu přece nejde. Naší povinností není **udělat** z nich něco. To náleží Bohu, a jen Jemu. Ale když On říká: „Vod'te své děti s sebou,“ odmítneme Ho uposlechnout? - Nebo **jiný** možná řekne: „**Nechci** své dítě udělat formálním křesťanem a skutečného křesťana z něho udělat **nemohu**.“ - Bůh mi přece ve Své velké milosti říká: „Považuji tvůj dům za část tebe samého a když ti žehnám, žehnám i tvému domu“, mám snad z nevěry srdce to požehnání odmítat ze strachu před formalismem anebo pro neschopnost říci pravdu? Bůh nás chraň před takovým omylem!

Raději se radujme a vroucně Mu děkujme, že nám tak bohatě a rozsáhle požehnal, a to nejen nám, nýbrž i všem členům našich rodin. A protože nám milost udělila takové požehnání, chtějme se ho vírou chopit a přivlastnit si je pro svou rodinu.*

Připomeňme si, že chceme-li dokázat, že se radujeme z nějakého požehnání, musíme věrně plnit odpovědnost, spojenou s požehnáním. Říkat, že počítám s Bohem, aby mé děti přivedl do Kanánu, ale vychovávat je pro Egypt, je zlý sebeklam. Skutečnost pak říká, že co vyznávám, je lež, a nemohu se divit, když Bůh ve spravedlivých soudech dovolí, abych sklízel hořké ovoce svých cest.

Naše chování je nejlepším důkazem pravdivosti našich přesvědčení a v této věci, jako v každé jiné, je Slovo Páně vážné a pravdivé: „*Bude-li kdo chtít činit Jeho vůli, bude o učení vědět, zda je z Boha, anebo zda (já) nemluví sám ze sebe*“ (Ev. Jana 7,17). Ale my často chceme znát učení dříve, než činit Boží vůli, a výsledkem toho pak je, že zůstáváme v nejhlubší neznámosti. Činit Boží vůli znamená, pokud jde o naše děti, že se na ně díváme tak, jako On to dělá, jako na část nás samých a že je podle toho vychovááme. Nestačí jen doufat, že později se budou projevat jako Boží děti, nýbrž máme je pokládat za takové, které již jsou pod daným požehnáním, a podle této zásady s nimi vždy a ve všem jednat.

Z myšlenek a jednání četných rodičů se zdá, že se na své děti dívají jen jako na pohany, kteří nyní nemají žádný zájem o Krista a vůbec žádné spojení s Bohem. To znamená, že takoví rodiče jistě kla-

* Mnozí se utěšují jistotou, že jejich děti se v budoucnu ještě někdy obrátí. Avšak to neznamená, že je už hned stavíme na Boží půdu a do Jeho přítomnosti. Máme-li ujištění, že jsou Božími dětmi, že patří Bohu, proč bychom podle toho neměli jednat? Očekáváme-li u nich nějaké určité důkazy obrácení, pak je jasné, že hledíme na něco jiného, než na Boží zaslíbení. Křesťan se musí **již nyní** dívat na své dítě jako na patřící Kristu a podle toho je povinen je vychovávat v očekávání na Boha a s plnou jistotou, že Boží výsledek se dostaví. Kdybych dříve, než bych takto jednal, chtěl čekat, že **uvidím** ovoce, tedy by to nebylo z víry. Mé děti by zatím mohly naučit toulat se, zdržovat se daleko od cest Páně a uvrhovat jen pohanění na Jeho jméno a na Jeho evangelium. Stačilo by mi říkat si: „Ony se obrátí později?“ Nikoli, mé děti mají být **už nyní** svědectvím pro Boha a to je možné jen tehdy, když je už nyní stavím na Boží půdu a když chodím s Bohem v tom, co se jich týče.

dou malou váhu na Boží pečeť. Tu vůbec nejde o často probíranou otázku křtu dětí nebo dospělých. Ne, jde tu jen a jen o otázku víry v moc a rozsáhlou šířkost tohoto tolik milosrdného slova „ty a tvůj dům“, jehož moc a krása nám bude stále zřetelnější, když budeme v tomto útlém spisu dále pokračovat.

I ve 4.Mojžíšově knize 16,26-27 znovu vidíme, že děti jsou považovány za nerozlučně spojené s jejich rodiči, a to v jedné z tragicky vážných okolností. *„(Mojžíš) mluvil k shromáždění, řka: Odstupte, prosím, od stanů těchto bezbožných mužů, a nedotýkejte se ničeho, co jim patří, abyste nebyli zachvázeni do všech jejich hříchů.“*

„I odstoupili vůkol od příbytku Chóre, Dátana a Abirona. A Dátan a Abiron vyšli ven a stáli u dveří svých stanů, i jejich ženy s jejich syny, i s jejich malými dětmi.“ Tito synové Chóre sestoupili zaživa do propasti a zmizeli tam, ne proto, že by se zúčastnili vzpoury, nýbrž pro svou jednotnost se svými rodiči. Bůh vždy, jak v požehnání, tak v soudu, jedná s dětmi jako tvořícími jeden celek s jejich rodiči. Můžeme se ptát proč? Bůh odpovídá ve 2.Mojžíšově 34,6-7: *„Neboť Hospodin mýjel před jeho (Mojžíšovou) tváří, a volal: Hospodin, Hospodin! Bůh, milosrdný a činící milost, pomalý k hněvu a veliký v dobrotivosti a pravdě, ostříhající dobrotivost vůči tisícům (generací), který odpouští nepravost a přestoupení a hřích, ale nikoli nemá za nevinného toho, (kdo se provinil,) jenž navštěvuje nepravost otců na dětech a dětech dětí, do třetího a čtvrtého (pokolení).“*

Někomu snad bude zatěžko srovnat toto místo s Ezechielem 18,20, kde se praví: *„Duše, která hřeší, (ta) umře. Syn neponese spolu nepravost otce, a otec neponese spolu nepravost syna; spravedlnost spravedlivého na něm zůstane, též bezbožnost bezbožného na něm bude.“* V tomto posledním verši jsou otec a syn viděni ve své vlastní osobní zodpovědnosti, a proto jsou souzeni jednotlivě podle mravního stavu každého z nich. Zde tedy jde o otázku čistě osobní.

V 5.Mojžíšově jsou od počátku až do konce Izraelité Bohem vyučováni, aby příkázání, ustanovení a soudy zákona předkládali svým dětem, a ty se v různých věcech ptají na charakter a účel různých příkázání a ustanovení.

Nyní se dostávám k onomu krásnému prohlášení Jozueho: „*Vyvolte si dnes, komu byste sloužili...; ale já a můj dům budeme sloužit Hospodinu*“ (Jozue 24,15). Všimněte si, že neříká jen: „Já“, nýbrž „**já a můj dům**“. Věděl, že nestačí, aby on, Jozue, byl sám čistý od jakéhokoli styku s poskvrnami a ohavnostmi modlářství, aby sám byl od toho dokonale očištěn. Cítil navíc, že má bdít nad mravním charakterem a jednáním svého domu. I kdyby se Jozue sám neklaněl modlám, zda by se neprovinil, kdyby jim sloužily jeho děti? Jistě by bylo svědectví pro pravdu modlářstvím Jozuova domu stejně poskvrněno, jakoby se on sám dopustil modlářství, a brzy by následoval i soud.

Je velice důležité, abychom tomu správně rozuměli. Tato pravda je nám s plnou vážností představena na začátku 1.Samuelovy knihy slovy: „*Tu řekl Hospodin Samuelovi: Aj, já učiním takovou věc v Izraeli, že každému, kdo ji uslyší, bude pronikavě znít v obou jeho uších. Toho dne provedu proti Elimu všechno, co jsem řekl o jeho domu: počnu i dokonám. Neboť jsem mu oznámil, že já soudím jeho dům až navěky pro nepravost, o níž věděl, že jeho synové uvedou na sebe prokletí* (franc. překlad: **se zhanobili**), **a on jim nezabránil** (franc.: **a on je nezadržel**)“ (1.Samuelova 3,11-13).

Na tomto příkladu vidíme, že ať je osobní charakter Božího služebníka jakýkoli, Pán ho vůbec nebude považovat za nevinného, nebude-li ve svém domě udržovat náležitý pořádek. Eli měl své syny trestat. Bylo jeho výsadou, jako je i naší, že mohl počítat s Boží mocí, která bude působit spolu s ním, jako i s námi, aby nic, co bylo v jeho domě, nekompromitovalo svědectví, za něž byl Bohu odpovědný. Eli ale v tomto směru nejednal a neuplatnil svou autoritu, aby ve svých synech přemohl zlo. Proto také byl koncem Eliho hrozný soud: Protože jeho srdce nebylo zlomeno kvůli „jeho domu“, byla zlomena jeho šíje kvůli „Božímu domu“. Kdyby byl počítal s Bohem a věrně s Ním spolupracoval potrestáním svých nehodných synů, neboť to bylo jeho svatou povinností, nebyl by Boží dům poskvrněn a truhla smlouvy nemusela být vzata. Zkrátka, kdyby byl Eli pokládal svou rodinu za součást sebe a udržoval ji v takovém stavu, v jakém měla být, jistě by nebyl na sebe uvedl hrozný soud Toho, který podle zásady nikdy od sebe nerozděluje slova „**ty i tvůj dům**“.

Ach, jak mnoho rodičů od té doby šlo ve šlépějích Eliho! Kolik z nich má naprosto falešný názor na své spojení se svými dětmi a jedná s nimi podle zásady bezmezného shovívavosti. Mají naprosto nesprávné představy o charakteru svého poměru k nim, když je nechávají už od dětství dělat si, co chtějí! Protože je nestavějí vírou na Boží základ, nemají takoví rodiče ani dost mravní síly, aby se postavili na lidský základ a vštěpovali svým dětem úctu k rodičům a poslušnost vůči nim. A výsledkem toho všeho je hrozná ukázka odepření poslušnosti, nevázanosti a hrubého nepořádku.

První cíl, který si má Boží služebník ve spravování svého domu uložit, je, aby tam bylo vydáváno svědectví o slávě Toho, k Jehož domu sám patří. Tato pravá zásada má především působit v srdci a chování křesťanského otce. Má uchovávat své děti v pořádku ne proto, aby mu dělaly méně starostí a těžkostí, nýbrž protože Boží sláva má zájem na dobrém pořádku domů všech, kteří tvoří Boží dům.

Ale teď možná někdo namítne, že vše, co jsme dosud o této věci řekli, prozrazuje jen ovzduší Starého zákona, odkud jsme to vzali. „Nyní,“ dodá, „Bůh s námi naopak jedná podle zásady vyvolení a milosti, která vede k zvláštnímu osobnímu povolání jednotlivce bez ohledu na jeho místo nebo na nějaké postavení v rodině, takže je dobře možné, že velmi zbožný, velice oddaný a nebeské věci milující křesťan přesto může stát v čele bezbožné, v nepořádek upadlé a světské rodiny.“

Proti této námitce však mám za to, že **zásady Boží mravní vlády jsou věčné a že se tedy nemění a platí ve všech dobách**. Bůh nemůže v jedné době učit, že člověk a jeho dům tvoří jeden celek a že hlava domu ho má spravovat, jak náleží, a v jiné době zase, že otec s jeho rodinou netvoří jeden celek a že otec může spravovat svou rodinu, jak se mu za dobré vidí. To je přece nemožné!

Zda Bůh to či ono schvaluje, nebo neschvaluje, plyne z toho, čím On je Sám v Sobě. A protože Bůh vládne Svému domu podle toho, co On je Sám, přikazuje Svým služebníkům, aby své domy spravovali podle stejné zásady. Zrušila snad doba milosti a křesťanství tento krásný mravní řád? Rozhodně ne, ba naopak! Je-li to vůbec možné, připojila k němu ještě další nové krásy.

Jestliže dům Žida byl považován za část jeho samého, bude tomu v domě křesťana méně tak? Jistěže ne. To by bylo bídné zneužití a nesprávné použití onoho nebeského slova „**milost**“. A znamenalo by to, že bychom se odvolávali na milost, abychom ospravedlnili nepořádek a mravní úpadek, které dnes převládají v domech velkého počtu křesťanů. Je to skutečně milost, která působí, že otec povoluje uzdu svévoli svých dětí? Je to milost, když jim dává volnost v jakémkoli vrtochu, který je napadne, v jakékoli žádosti staré zkažené přirozenosti? Varujme se nazývat toto spjaté s **milostí**, abychom úplně neztratili obsah pravého významu tohoto slova a nakonec si snad nemysleli, že milost je základem všeho toho zla! Naopak raději označme všechny takové názory jejich pravým jménem - jako obłudné zneužití milosti, jako popření Boha, nejen co Vládcе nad Jeho vlastním domem, nýbrž i co mravního Udržovatele celého vesmíru.

Ale když nyní opouštíme Starý zákon, tedy se podívejme, zda nejdeme i na svatých stránkách Nového zákona četné důkazy k prokázání našeho tvrzení. Odděluje snad Duch Svätý v tomto velkém oddílu Své knihy rodinu člověka obdařeného výsadami od jeho odpovědnosti, kterou mu přikládá Starý zákon? Snadno zjistíme, že tomu tak vůbec není.

Zde jsou důkazy: Když Pán Ježíš vysílal své učedníky na misijní cestu, řekl jim: „*Do kteréhokoli města neb vesnice byste vešli, vyptejte se, kdo by v něm byl (toho) hoden, a zůstaňte tam, dokud neodejdete. Když vstoupíte do domu, pozdravte ho. A jestliže bude ten dům hoden, necht' přijde pokoj váš **na něj**; pakli by ale nebyl hoden, (tedy) necht' se váš pokoj navrátí k vám*“ (Ev. Matouše 10,11-13). Jinde Ježíš říká Zacheovi: „*Dnes se stalo spasení tomuto **domu**, protože i **on** jest syn Abrahamův. Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo*“ (Ev. Lukáše 19,9.10).

Stejně tak je tomu v případě Kornelia: „*Pošli do Joppe, a dej přivést Šimona, který se též jmenuje Petr; on ti bude mluvit slova, skrze něž budeš spasen **ty i celý tvůj dům***“ (Skutky 11,13b.14). Také žalárníkovi ve Filipech bylo řečeno: „*Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš*

spasen ty i tvůj dům“ (Skutky 16,31). A pak vidíme praktický výsledek toho: „*A když je uvedl nahoru do svého domu, prostřel stůl, a radoval se, že se vším svým domem uvěřil Bohu*“ (Skutky 16,34). V téže kapitole říká Lydia, když byla pokřtěna jako i celý její dům: „*Jestliže usoudíte, že jsem věrná Pánu, vejděte do mého domu a pozůstaňte*“ (15b).

„*Pán dej milosrdenství Oneziforovu domu*“ (2.Timoteovi 1,16a). - A proč? Snad proto, že **ten dům** prokázal apoštolovi dobré služby? Nikoli, nýbrž jak říká Pavel, protože on, Oneziforus, „*mne často potěšil, a nestyděl se za mé řetězy*“ (16b). - „*Ale přihlízející musí být bezúhonný,... který by svůj dům dobře vedl, který by své děti udržoval v poddanosti se vši důstojnou vážností (neboť jestliže kdo neumí svůj dům vést, jak se bude starat o církev Páně?)*“ (1.Timoteovi 3,2a.4.5).

Ve všech těchto místech vidíme zdůrazněnu touž velikou pravdu, totiž, že když Bůh navštíví některého muže a udělí mu požehnání i odpovědnosti, navštíví stejným způsobem i dům toho muže. Prostudujte všechny knihy Písma svatého, a všude uvidíte uznávanou a váženou tuto praktickou zásadu. Je hodno Boha, aby nás s tím obeznámil. Ale drazí bratři v Pánu, jak nevěrní jsme v tom byli a jakou újmu v mnoha směrech utrpělo svědectví pro Syna Božího skrze naše zanedbání a tak mnohé jiné chyby!

Je pravdou, že zlo se projevilo v různých formách: Jsme svědky pýchy, marnivosti, světáctví, tělesného smýšlení a různých bídných smíšených pohnutek. Někde se bezbožným způsobem zdůrazňuje naprosto tělesná nebo rozumová síla. Jinde se zase používá drahého Božího slova jako prostředku k sebepovýšení. Jindy se ukazuje bídné usilování o nějaké postavení v Církvi nebo ve světě, zlé bažení po darech, nebo třeba předkládání takových pravd, jejichž mravní vliv naše svědomí nikdy nepocítilo. Někomu nabízíme váhu, na níž jsme se sami před Bohem nikdy nezávážili, což je bídný stav svědomí, které - kdyby bylo v pořádku - by nás přivedlo k rozeznání očividné nedůslednosti našich činů.

V tom všem jako i v mnohém jiném se ukázal hluboký a nejvyšší očividný úpadek působící nečest tomu svatému jménu, na které si činíme nárok. Uvědomění si takového úpadku by nás mělo vést k to-

mu, abychom na sebe brali žíněný pytel a popel, naši tvář by měl zalít ruměncem studu a zahanbení a mělo by nás to vést k pokořování se a k vyznávání - nejen na okamžik, den či týden, ale na tak dlouho, dokud by nás Sám Bůh zase nenapravil. Někdy míváme modlitební a kořící se shromáždění. Ale žel, bratři, sotvaže z takového shromáždění vyjdeme, dokazujeme hanebnou lehkomyšlností a celým naším vystupováním, jak málo jsme skutečně odsoudili náš opravdový stav před Bohem. Jak by mohl být takovýmto způsobem zasažen tak hluboce ležící a rozrostlý kořen nemoci našich srdcí? Naše svědomí potřebuje být hluboce zoráno, aby semeno Boží pravdy nebylo zaseto nadarmo. Nástrojem, který Bůh používá zároveň k orání i setí, je PRAVDA. Musíme se podrobit vlivu této pravdy, a pod její vliv musíme přinést naše „čestné a dobré“ srdce spolu s citlivým svědomím a upřímnou myslí. Co nám potom zjeví pravda, necháme-li ji takto působit na naše svědomí? Jaký se ukáže náš stav? Jací se skutečně ukážeme v tom okruhu, v němž nám Pán přikázal (o hřivnách): „*Kupčete (s tím), dokud nepřijdu*“ (Ev.Lukáše 19,13)?

Odkud to, že naše shromáždění bývají tak často bez vlivu a moci? Kristovo zaslíbení „*Kdekoli jsou shromáždění dva neb tři ve jménu mém, tu jsem já uprostřed nich*“ (Ev.Matouše 18,20) zůstává stále pravdou. Tam, kde je uskutečňována a zakoušena Jeho přítomnost, musí být znát Jeho moc a požehnání. Ale On nám dává cítit Svou přítomnost jen tehdy, jsou-li naše srdce před Ním upřímná a opravdová a hledají Jej jako hlavní předmět našeho shromáždění. Máme-li na zřeteli nějaký jiný předmět než Jej samého, nemůžeme už říci, že jsme shromáždění v Jeho jménu, a proto **v takovém případě nebude Jeho přítomnost uskutečněna!**

Zda není mnoho křesťanů, kteří jsou přítomni ve shromážděních, a nemají Krista jako svůj první a hlavní předmět? Někteří tam jdou, aby vyslechli nějaké proslovy ke svému vzdělání. **V takovém případě je shromažďuje jejich vzdělávání, a nikoli Kristus.** Mohou tam **pocítovat** nábožná vzrušení, toužit tam po svatých věcech, mohou mít mnoho nábožných citů, opravdový rozumový zájem, obírající se tam literou Písem nebo některými body pravdy. - Ale to vše se může dít bez sebemenšího uskutečnění svaté a posvěcující přítomnosti Krista, podle zaslíbení daného v Ev.Matouše 18,20.

Jiní přicházejí do shromáždění se srdcem, které se zaměstnává tím, co tam budou mluvit nebo dělat. Mají už připravenou kapitolu, kterou přečtou, píseň, kterou zvolí, že pronesou několik poznámek, anebo že se budou modlit, a pak jen číhají na vhodný okamžik, jak by se protlačili do popředí. Je, žel, až příliš jasné, že **hlavním předmětem těchto křesťanů není Kristus, ale jenom jejich „já“ a bídné činy a ubohá slova jejich „já“**. Takové osoby přispívají k okrádání shromáždění o jeho charakter svatosti, moci a pravého povznesení, neboť kvůli nim to není Kristus, jenž by tam měl nejpřednější místo, nýbrž je to tělo, které se tam ukazuje, a to za velice vážných okolností. Tělo může hrát svou úlohu někde na divadle nebo na politické řečnické tribuně, ale ve shromáždění svatých by mělo být jako neexistující.

Já sám o sobě vůbec nejsem oprávněn stavět se ve shromáždění Božích dětí před Pána s předem promyšleným předsevzetím, že přečtu tu či onu kapitolu, že zvolím tu či onu píseň, anebo dokonce s nějakou předem připravenou přednáškou. Musím mezi bratry přicházet, abych usedl v Boží přítomnosti a podřídil se Jeho svrchovanému vedení. Slovem, jestliže tam jdu ve jménu Ježíše, bude mým předmětem jenom **ON** a já na všechno jiné zapomenu. To neznamená, že když budu mít Ježíše za první a hlavní předmět, že nebudu moci ani vzdělávat jiné, ani získávat vzdělávání od nich. Právě naopak: neboť jenom když mám před sebou Pána, jsem schopen vzdělávat jiné anebo sám být vzděláván. Nejmenší bývá vždy obsaženo v tom, co je největší. **Mám-li Krista, pak se nikdy nestane, že bych nebyl vzděláván; avšak hledám-li a mám-li za předmět a cíl vzdělávání něco jiného namísto Krista, ztratím oboje.**

Kromě toho, jak je mnoho křesťanů, kteří jdou do shromáždění s velebením (tj. do shromáždění plné služby Bohu), a neočistili svá svědomí, neodsoudili svá srdce ani nedrží své tělo v mrtvotě (Římanům 6,11)! Usedají na svá místa na židlích nebo lavicích, ale jsou chladní a bez ovoce, bez modliteb, bez víry a bez skutečného cíle. Přicházejí mechanicky, jako stroj, protože chodit do shromáždění jest jejich zvykem. Takové věřící neovládá přání setkat se tam s Pánem. Shromáždění je pro takové osoby pouhou náboženskou formalitou, ostatním pak jsou tací jenom překážkou k získání požehnání.

Vidíme tedy, že je více různých příčin, jež mohou přispívat ke kažení zdrojů života a duchovní síly ve shromážděních. Proto je také svědectví v našem středu zpravidla tak chudé a tak slabé. Je třeba důkladné, hluboké práce našeho svědomí, abychom mohli až na dno prozkoumat zhoubné příčiny toho. Kéž by se aspoň z mnoha srdcí vynořila otázka: „*Zdali já, Pane?*“ (Ev. Matouše 26,22 a Marka 14, 19). Je naprosto zbytečné očekávat nějaké trvalé požehnání, nebo skutečnou obnovu (napravení), dokud nejsme skutečně přivedeni k opravdovému pokorení a k upřímnému soudu nad sebou. **Poněvadž máme být Kristu svědectvím, je nutné, aby nás tento úkol našel u nohou Ježíše a my se tam mohli naučit, v čem všem jsme chybili.**

Nikdo nemá právo brát kámen a házet jím po druhém. Všichni jsme hřešili, všichni jsme byli nevěrní svědectví Božího Syna, všichni jsme nějak přispěli k žalostným poměrům, které jsou kolem nás. Zde nejde pouze o nějakou církevní otázku, nejde o pouhou různost názorů na některé body pravdy, i když tyto mohou být samy o sobě důležité. Ne, bratři. V jádře jsou skutečnou příčinou našeho nynějšího smutného stavu: **svět, tělo a ďábel**. A všechny nám podávané důkazy, které nám Kristova láska dává do ruky, se spojují v jednom: vybízejí nás, abychom byli přivedeni k **důkladnému sebeodsouzení v Boží přítomnosti**. Ale jsem přesvědčen, že až tento soud (tj. soudná stolička Kristova - pozn. překladatele) přijde a postaví vše do světla, ukáže se, že jednou z největších příčin tolikerého zla, slabosti a tak velikého úpadku bylo zanedbávání toho, co obsahuje sousloví: „*Ty a tvůj dům*“. Pro pozorovatele jsou děti zkušebním kamenem toho, co jsou rodiče. Každý dům prozrazuje skutečný mravní stav jeho hlavy.

Nemohu si nikdy učinit přesnou představu, co je některý člověk, dokud ho vidím nebo slyším jen ve shromáždění. Tam může vypadat velmi duchovně a může se zdát, že vyučuje krásným a pravdivým věcem, ale abych si mohl učinit správný úsudek o jeho osobě, nechť mne vstoupit do jeho domu a poznám, jak to s ním opravdu je. I kdyby by mluvil jako anděl z nebe, přece není věrným svědkem Krista, není-li jeho dům spravován podle Boha.

Pod pojmem dům rozumím trojí: vlastní dům, děti a služebníky. Ti všichni, dohromady nebo jednotlivě, musí nést rysy toho, co patří Bohu. Dům Božího muže musí být spravován pro Boha, Boží slávu a veden v Jeho Jménu. Hlava křesťanské rodiny má být ve svém domě Božím zástupcem. Ať už jako otec, nebo jako pán všech, kteří jsou pod jeho střechou, je držitelem Boží autority. Proto je povinen podle toho jednat. Podle této zásady má vést svůj dům a starat se o něj. Také je psáno: „*Jestliže pak kdo o své, a zvláště o členy své rodiny se nestará, zapřel víru, a je horší než nevěřící*“ (1.Timoteovi 5,8).

Zanedbává-li okruh, do nějž ho Bůh postavil, dokazuje, že málo zná Toho, kterého má zastupovat a Jemuž se proto málo podobá. Je to velmi jednoduché: Chci-li vědět, jak mám pečovat o ty, za něž odpovídám, a jak mám řídit svůj dům, mám jen pečlivě studovat, jak Bůh pečuje o Svůj lid, jak vládne Svému domu. Je to dobrý způsob, jak se tomu můžeme naučit. Zatím nejde o to vědět, zda osoby, z nichž se skládá „dům“, jsou nebo nejsou obrácené.

Chtěl bych důrazně položit na svědomí všech křesťanů - hlav rodiny, že vše, co dělají během svého putování na zemi, by mělo jasně nést charakter Boží přítomnosti a Boží autority. Vliv otce rodiny by měl být takový, aby kdekoli se objeví, každého napadlo: „**Je tu sám Bůh.**“ Nedělá to proto, aby za to byl chválen jako hlava domu kvůli svému mravnímu vlivu a rozvážlivému spravování, nýbrž jednoduše proto, aby Bůh byl oslaven. Nic jiného, co nevede k tomuto cíli, by nás nemělo uspokojit.

Dům každého křesťana by měl být, pokud jde o mravní pořádek a zbožný ráz všeho, malou ukázkou domu, který patří Bohu. Ale možná že někdo zavrtí hlavou a řekne: „To všechno je jistě velice hezké, ale kde něco takového najdete?“ Omezují se jen na protitázku: Cožpak nás Boží slovo neučí a nepředepisuje křesťanovi, aby svůj dům takto spravoval? Jestliže Boží slovo to požaduje, pak běda mně, jestliže odmítám poslouchat, nebo jestliže jsem v poslušání nevěrný. Každý člověk, jehož svědomí je upřímné, uzná, že úpadek v tom při správě našich domů působí jedny z nejhorších škod. Avšak nic není hanebnějšího, než když takový nepořádek v domě tiše přechází, a s nedisciplinovaností, která panuje v takovém

domě, nic nedělá a uklidňuje se myšlenkou, že nemůže splnit dokonalý předpis, který mu Bůh navrhuje.

Mým jediným úkolem je jednoduše uposlechnout směrnic Písma a příslušné požehnání bude dříve či později následovat, neboť Bůh nemůže zapřít Sám Sebe. Ale jestliže pro nevěru srdce se přesvědčuji, že nemohu dosáhnout požehnání, je jisté, že se o ně připravím. Každá výsada nebo každé požehnání, které Bůh před nás klade, vyžaduje u nás rozhodnost víry, abychom se ho uchopili. Je tomu jako s Kanánem pro syny Izraelské. Ta země ležela před nimi, ale museli tam vstoupit, neboť Bůh řekl: „*Každé místo, na něž vstoupí vaše chodidlo - dal jsem vám, jak jsem mluvil k Mojžíšovi*“ (Jozue 1,3). Jde stále o totéž: Je to víra, která si přivlastňuje, co Bůh dává.

Naším jediným cílem by mělo být oslavit Toho, který to vše pro nás učinil. A co je tomuto cíli cizejší, než když vidíme, že dům Božích služebníků je právě opakem toho, než čím má být podle Boží vůle. **Jak se asi dívá Boží oko na to či ono, jestliže už naše lidské oko je tím pohoršeno?** Podle toho, co v některém domě vidíme, bychom si mohli myslet, že křesťany ani nenapadne, jaká je spojitost mezi jejich domem a jejich svědectvím. Mnozí mluví o oddělení od světa, ale jejich domy jsou svědectvím žalostného světáctví. Říkají, že jim je svět ukřižován a oni jsou ukřižováni světu, ale přesto se u nich na všem zračí pronikání světa. Každá věc se tam zdá být určena sloužit žádosti těla, žádosti očí a pýše života. Nalézáme tam drahá zrcadla, abychom si v nich prohlíželi tělo, nalézáme i nábytek a jiné věci, které většinou slouží jen k uspokojování těla.*

Někdo by nás mohl obviňovat z dětinných podrobností, ale dcery Sionské by nám toho mohly tolik říci o slovech na jejich adresu v Izaiáš 3,18-23: „*Toho dne odejme Pán okrasu těch nástrah, totiž nánožní kroužky nebo čelenky a půlměsíce, náušnice a řetízky na ruce a závoje, čepce, řetízky pro chůzi, přepásání, lahvičky s vonnými věcmi a amulety, prsteny a nosní kroužky, skvostná roucha, pláště,*

* Poznámka něm. vydavatele: Mohli bychom se ptát, jak asi je tomu v tomto směru s literaturou takového domu? Mají mít v domě duchovního křesťana místo rozhlasové a televizní přijímače, které do domu „přinášejí svět“, a navíc chodit na koncerty, do divadla nebo i do biografu?

přehozy i taštičky, a ruční zrcadla, i košilky, i zavnutí a průhledné závoje. “Nebylo to sestoupení až do nejmenších podrobností? Nejedná o stejném také oddíl z Amosa 6,1-6: „*Běda bezstarostným na Sionu a bezpečným na hoře Samařské... kteří léháte na čalouněném nábytku ze slonoviny a na pohovkách odpočíváte a jídáte tučné ovce ze stáda a telata z výkrmové stáje, zpíváte při zvuku loutny, vymýšlíte si jako David hudební nástroje ke zpěvu*“? Duch může sestoupit až do nejmenších detailů, je-li toho třeba.

Někteří řeknou: „Ale naše domy musí být v souladu s naším postavením, které zaujímáme ve společnosti, a podle toho musí být i zařízeny.“ Taková námitka zcela jasně prozrazuje světáctví srdce toho, kdo se pokouší uplatnit ji. „**Vaše postavení ve společnosti!**“ Touto půdou je bezpochyby svět. Co však mají s ním mít společného ti, kteří vyznávají, že **zemřeli** světu? Mluvit o našem postavení ve společnosti znamená popírat samotné základy křesťanství. Chceme-li mít nějaké postavení podle světa, znamená to, že chceme žít jako lidé v těle, anebo jako přirození lidé, a potom má nad námi plnou moc zákon, neboť „*zákon panuje nad člověkem, pokud jest živ*“ (Římanům 7,1). Takové postavení v životě je tedy velice závažná věc. Jak ho dosáhneme, anebo v jakém životě se nalézá? Jestliže je jím tento život, tedy jsme lháři, když tvrdíme, že jsme ukřižováni s Kristem, že jsme vyšli k Němu ven za stany. Tato všechna slova jsou skvělé lži v ústech těch, kteří říkají, že musí zachovávat jakési postavení zde na zemi.

Taková je pravda o tomto předmětu. Kéž se dotkne našich svědomí, aby působila i na náš praktický život! Jaký je to život, v němž si máme uchovat určité postavení? Je to život Kristova vzkříšení. Je to život, v němž nám láska Vykupitele dala postavení. A jistě dobře víme, že vybavení světským nábytkem, drahé obleky, okázalost a přepych nemají mít nic společného s postavením v onom životě. Svatost v charakteru, čistota v praktickém životě, duchovní moc, hluboká pokora, láska k bližnímu, oddělení ode všeho, co tíhne k světu a je spojeno s tělem - jen tyto věci jsou pravou ozdobou a v souladu s naším nebeským životem a nebeským postavením, které nám Ježíš získal a daroval. Ti, kteří mluví o svém postavení ve světě, se už „ve svých srdcích vrátili do Egypta“. Máme příčinu veli-

ce se bát, že onen veliký kámen ve Zjevení 18 je až příliš věrným obrazem konce tak mnohých věcí prázdného a cizoložného křesťanství současných dnů.

Předpokládá-li se ovšem, že křesťanství neschvaluje nepořádek a špínu v domech, tedy potvrdím, že to je naprostá pravda. Znam do konce málo věcí, které jsou nesnesitelnější a působí větší nečest, než špína a nepořádek v domě křesťana. Takové věci se nikdy nesmí vyskytovat při opravdu duchovním smýšlení anebo smýšlení, které je v pořádku. Neboť kdekoli se setkáme se špinou a nepořádkem, můžete být jisti, že to jsou následky nějakého mravního zla. I zde je nám Boží dům představen jako vzor. Zdali nečteme nad branou tohoto domu vzácné heslo: „*Všechno ať se děje slušně a podle pořádku*“ (1.Korintským 14,40). Proto všichni, kteří milují Boha a Jeho dům, si budou přát, aby tato zásada byla uplatňována i v jejich obydlí.

Ve výrazu „*ty a tvůj dům*“ vidím zahrnutou i otázku vedení našich dětí. Pro mnohé to je jedna z největších a nejvíce pokořujících bolestí, neboť se tu ukazuje velice smutný úpadek. Stav dětí může ukázat více než co jiného mravní stav rodičů. Skutečná míra, jak se vzdávám sám sebe a světa, se vždy ukáže podle toho, jak jedním se svými dětmi a jak je vedu. Vyznávám, že sám osobně jsem se zřekl světa, ale zřekl jsem se ho také kvůli svým dětem? Avšak, někteří zvolají: „Cožpak je to možné? Vždyť mé děti ještě nejsou obrácené a proto jsou ze světa.“ **Také zde se projevuje skutečný mravní stav srdce toho, kdo tak mluví.** On se ve skutečnosti sám světa nezřekl a své děti si bere jen za záminku, aby zase něco ze světa uchopil. Poněvadž vyznává, že sám pro sebe se světa zřekl, třebaže ho hledá pro své děti, dochází tu k podivné odchylce, takže se podobá člověku, který je napůl v Egyptě a napůl v Kanánu. Už samo přání, aby tomu tak bylo, by dokazovalo, že takový člověk je podle skutečnosti a podle svého srdce úplně v Egyptě.

Ale, bratři, sud'me sami sebe! Způsob vedení našich dětí svědčí proti nám. Učitelé tance, které dětem dáváme, jistě nejsou lidmi, které by Duch Svatý vybral, aby jimi byly děti přivedeny ke Kristu,

a vůbec je není možné nějak spojit se svatým stavem nazarejství, v němž máme být. Vychovává-li je raději pro svět než pro svědectví Krista, dokazuje to, že Kristovo svědectví není podílem, který si má duše zvolila jako zcela postačující pro mne samého, a tedy ani pro mé děti, které se mnou tvoří jeden celek. A mohl bych být tak pošetilý, abych je vychovával pro svět, nebo dokonce pro satana, který je jeho knížetem? Měl bych jim sloužit a rozvíjet v nich sklony těla, o nichž vyznávám, že je v sobě mrtvím? Jaké by to bylo nebezpečné poblouznění mysli! **Ponechávám-li své děti ještě v Egyptě, dokazují tím, že tam dosud jsem sám.** Nechávám-li je radovat se z Babylonu, znamená to, že sám pro sebe ještě mám rád jeho falešné sladkosti. Patří-li mé děti s mým plným souhlasem zkaženému, náboženskému systému, je to v zásadě proto, že tam ještě sám patřím. „*Ty a tvůj dům*“ je jeden celek. Bůh to učinil takovým celkem, který není možné rozdělovat. Co On spojil, člověk vůbec nemůže rozdělovat.

To je nesmírně vážná a hluboko pronikající pravda, v jejímž světle můžeme jasně vidět zlo, když naše děti necháváme něco dělat nebo jít po cestě, o níž říkáme, že jsme se k ní jako věřící navždy obrátili zády, a pevně věříme, že končí v pekle. Vyznáváme, že považujeme za smetl a škodlivou věc pocty, bohatství, vyznamenání a radosti tohoto světa, o nichž jsme prohlásili, že jsou jenom překážkami našeho křesťanského běhu, a které jsme jaksi pro nás samé zavrhlí. A přesto tyto věci doporučujeme svým dětem jako naprosto podstatné pro jejich prospěch. Jednáme-li takto, zapomínáme úplně, že co je překážkou pro nás, nemůže být nikdy užitečné pro naše děti, jestliže si přejeme, aby dosáhly stejného cíle jako my. Bylo by upřímnější, kdybychom sňali masku ze svého světáctví a otevřeně se přiznali, že jsme vůbec neopustili svět, když jsou toho nejlepším důkazem naše děti.

Jsem přesvědčen, že skrze stav našich rodin spravedlivý soud Páně ukazuje, jaký je pravý stav svědectví mezi námi. Je dobře známé, že ve velkém počtu případů jsou děti křesťanů nejnevychovanější ve svém okolí. Mělo by to tak být? Mohl by Bůh uznat za Jemu se líbící svědectví rodičů takových dětí? Byly by ty děti takové, kdyby rodiče vzhledem ke svým domům chodili před Bohem věrně? Na všechny

tyto otázky musíme nutně odpovědět: Ne! Kdyby si jen křesťanští otcové pevně ve svém svědomí uchovávali zásadu „*ty a tvůj dům*“, pochopili by, že mohou ve věci svědectví svých domů a svého vlastního svědectví počítat s Bohem a k Němu volat. Neboť nemohou být odděleni od svých domů, nechť si o tom někdo myslí nebo říká cokoliv.

Není to bolestné, když někdy slyšíme říkat: „Ten či onen je dobrý, velmi zbožný, velmi oddaný bratr, ale jaká škoda, že jeho děti jsou tak drzé a nevychované a jeho dům je tak žalostnou směsicí nepořádku a nekázně!“ Ptám se, jakou cenu má svědectví takového muže před Bohem? Ve skutečnosti asi žádnou. Snad je spasen. Ale copak spasení je vše, co si máme přát? Cožpak nemáme vydávat svědectví? A je-li nějaké, jaké to svědectví je a kde má být vydáváno? Má se omezit na lavice místnosti pro shromáždění, nebo má být také vidět v celém našem domě? Nechť naše srdce odpoví!

Možná, že někdo řekne: „Naše děti potřebují také něco ze světa a nemůžeme jim to odpírat. Nemůžeme vkládat staré hlavy na mladá ramena.“ Na to odpovídám, že i naše srdce často horoucně prosí o světské věci. Povolíme mu je snad? Doufám, že ne. Nepřejme je tedy ani našim dětem. Vidím-li své děti vzdychat po světu, musím se ihned odsoudit a pokořit před Bohem, musím k Němu volat, aby tyto světské myšlenky od nich odňal, aby tím neutrpělo svědectví. Jestliže srdce rodičů jsou od jeho středu až po okraj veskrze očištěna od světa, od jeho zásad a žádostí, bude to mít mocný vliv na celý jejich dům.

Právě toto činí onu otázku tak důležitou a skutečně vážnou. Je můj dům spolehlivým zkušebním kamenem k posouzení mého pravého mravního stavu? Myslím, že poučení Svatých Písem - a to právě činí náš předmět tak důležitým - mluví ve prospěch kladné odpovědi. **Jaký je můj praktický život jako hlavy rodiny?** Je celé mé vystupování a můj charakter tak jednoznačný, že všichni jasně vidí, že Kristus je můj nejvyšší a jediný předmět a že bych tím vlastně, kdyby to bylo možné, otevíral brány pekla a vedl tam své děti, kdybych je vychovával pro svět nebo bažil pro ně po světu? Možná že se zdá, že se příliš rozšiřuji o tomto nyní tak častém zlu. Ale pokud jde

o mne, myslím, že je naší povinností zkoumat toto až k nejzazší hranici.

Odkud pochází v mnoha případech ono strašné znevažování, ta naprostá nechuť k Písmům, a ke shromážděním, kde jsou Písma předkládána, ono pochybovačné a nevěrecké smýšlení, které se tak smutně ukazuje u dětí křesťanských vyznavačů? Odváží se snad někdo říci, že jejich rodiče na tom - podle Božího úsudku - nenesou vinu? Zda naopak mnohé nenasevďčuje a není třeba připsat to smutnému rozporu mezi vyznávanými zásadami a praktickým chováním takových rodičů? Myslím si, že ano.

Děti jsou pronikaví pozorovatelé a velice brzy objeví, čím jejich rodiče skutečně jsou. Nevytvářejí si o nich úsudek podle jejich mnohých modliteb a slov, nýbrž, mnohem rychleji a přesněji, podle jejich skutků, jejichž zásady a motivy dovedou rychle rozlišovat.

Proto i když je rodiče poučují, že svět a cesty světa jsou zlé, a i když prosí, aby všechny údy jejich rodiny poznaly Pána a sloužily Mu, všechny takové modlitby jsou zcela neúčinné, poněvadž oni rodiče vychovávají své děti pro svět, neboť se pečlivě snaží najít jim v něm dobré místo a blahopřejí si, když se jim to podaří. Děti si pomyslí: „Ó vždyť přece svět je konec konců dobrým místem, když rodiče děkují Bohu za naše úspěchy ve světě, což považují za skvělé znamení přízně Prozřetelnosti. Tedy všechno, co říkají, když tvrdí, že s Kristem zemřeli a zmrtevýchvstali, nebo když prohlašují, že jsou cizinci a poutníky na světě, o němž tvrdí, že už je odsouzen - to vše musí být vyložený nesmysl, anebo takzvaní křesťané musí být vyslovení podvodníci.“ Chtěl by snad někdo říci, že takové uvažování už často neprošlo myslí nejednoho dítěte takového vyznavače? Milost Boží je ovšem svrchovaná a často vítězí nad všemi našimi nedůslednostmi a naší nevěrností. Ale mysleme na svědectví a bděme, aby naše domy byly skutečně spravovány pro Boha a ne pro satana!*

* Ale chtěl bych křesťanským dětem velice připomenout, že jsou skutečně vážně povinné poslouchat Boží slovo bez ohledu na chování svých rodičů. Boží slovo se nemění skrze činy lidí a kdekoli někdo uslyšel svědectví o Boží lásce, zjevené ve smrti a vzkříšení Krista, má se jí uchopit, i když nevidí její posvěcující vliv na жи-

Někdo se snad zeptá: „Co tedy budou naše děti dělat? Cožpak si nemusí vydělávat na svůj chléb?“ O tom není pochyb. Bůh nás stvořil pro práci. Již skutečnost, že mám dvě ruce, dokazuje, že nemám být zahálčivý. Ale já nemám svého syna strkat do toho světa, od nějž jsem se sám oddělil, abych mu tam dal nějaké zaměstnání. Nejvyšší Bůh, Vlastník nebe a země, měl jednoho Syna, Svého Jednorozeného, Dědice všech věcí, skrze Něhož i světy učinil. Když Ho poslal na tento svět, On si nevybral žádné z učených povolání, ale byl znám jako „tesař“. Nemá nám toto nic co říci?

Kristus pak vstoupil na nebe a posadil se po Boží pravici. Jako takto vyvýšený je On naší Hlavou, naším Zástupcem a Vzorem; ale zanechal nám příklad, a my máme následovat Jeho šlépějí. Následujeme jich, když své děti kvůli „kariéře“ strkáme do takového světa, který Ho ukřižoval? Určitě ne: Volíme právě opačnou cestu, a podle toho bude i její konec. Výsledek bude odpovídat naší činnosti, neboť je psáno: *„Nemylte se, Bůh nebude posmíván! Neboť cokoli rozsévá člověk, to také sklídí“* (Galatským 6,7). Jak rozséváme vzhledem k našim dětem, tak i sklídíme. Rozséváme-li pro tělo a svět, nemůžeme si myslet, že sklídíme něco jiného. Ale nechtěl bych v žádném případě křesťanského otce učit, aby své dítě stavěl pod úroveň, na niž ho postavil sám Pán. Nemyslím, že by k tomu byl oprávněn. Jestliže mé povolání Bohem je podle Jeho myšlenek, je možné, že se bude hodit i mému dítěti, jako se hodí mně. Je samozřejmé, že všichni nemohou být syny tesaře, ale dá se vycítit, že v dnešním světě pokračujících změn, kde je patrné, že velkým heslem je stále „nahoru a výše“, je hluboká mravní směrnice pro naše srdce ve skutečnosti, že Syn Boží - Stvořitel a Udržovatel vesmíru - byl mezi lidmi znám jen jako „tesař“. Jistě nás to učí, aby křesťané pro své děti nehledali „velké věci“. *„Ty bys sobě hledal velké věci? Nehledej!“* (Jeremiáš 45,5 - pozn. překladatele).

My jsme selhali však nejenom ve věci výchovy svých dětí a pospínili svědectví, ale také jsme hřešili tím, že jsme své děti všeobecně nedrželi v poddanosti pod otcovskou autoritou. V této věci došlo

votě svých rodičů. Chtěl bych, aby si této skutečnosti dobře povšimly děti všech křesťanských rodičů.

u křesťanských rodičů k velikým chybám. Duch současné doby je duch nezávislosti a nepoddanosti. „*Rodičů neposlušní*“ - to je jeden z rysů odpadání v posledních dnech (2.Timoteovi 3,2) a my osobně jsme přispěli k jeho rozvoji veskrze falešným používáním zásady milosti - jako i tím, že jsme nepřihlíželi k tomu, že tu je zásada autority otce a matky, která má být uskutečňována ve spravedlnosti - bez níž by naše domy musely skýtat smutný pohled na úpadek, nepořádek a nekázeň. Není to milost, hýčkáme-li neposvěcenou vůli. Rmoutí nás, že nemáme zlomenou a poddanou vůli, a zároveň pracujeme k tomu, že posílujeme vlastní vůli svých dětí!

V mých očích je vždy důkazem slabosti a neznámosti způsobu vykonávání otcovské autority, jíž má Boží služebník vést svůj dům, když slyšíme, jak se otec nebo matka ptá: „**Chceš** to neb ono? **Chceš** dělat to nebo něco jiného?“ Tím vlastně sloužíte věci, kterou si máte podrobovat všemi prostředky, jež máte ve své moci, totiž **vlastní vůli svého dítěte**. Řekněte mu co má dělat a nikdy mu nedovolte uvádět v pochybnost vaši autoritu. Otcova vůle musí být dítětem považována za nejvyšší, neboť otec zaujímá pro své dítě místo Boha. Všechna moc je Boží a Bůh z ní uděluje autoritu Svému služebníkovi jako otci nebo pánu. Jestliže se tedy dítě nebo domácí služebník vzpírá této moci, vzpírá se Bohu.*

V tomto, jako i všech jiných věcech, je naší úlohou uposlechnout a výsledky přenechat Bohu. Mravní stav duše může být rozkazem postaven na zkoušku, avšak bude-li tu patrná ochotnost uposlechnout, potom bude rozkaz bezpochyby doprovázen silou k provedení, a ovoce poslušnosti bude následovat „*časem svým, když nezemdlíme*“ (Galatským 6,9).

* „*A vy otcové nepodněcujte své děti k hněvu, ale vychovávejte je v kázni a v napomínání Páně*“ (Efezským 6,4). Je velké nebezpečí, že u svých dětí můžeme vzbuzovat hněv přehnanou tvrdostí nebo panovačným zacházením. Stále máme sklon utvářet naše děti podle svého vlastního vkusu a názorů, než abychom je vychovávali „*v kázni a v napomínání Páně*“, čili tak, jak Pán **vychovává a napomíná** Svě děti. To je hrubý omyl a jistě povede jen k úpadku a chybám. Ve věci Kristova svědectví nezískáme nic, modelujeme-li a formujeme-li starou přirozenost podle našich představ. Kromě toho k tomu není třeba víry, abychom pěstovali starou přirozenost. Ale k výchově dětí v kázni a napomínání Páně je nám víry třeba.

Možná že někdo namítne, že apoštol na tomto místě mluví o obrácených dětech. Na to odpovídám, že se tam vůbec nic neříká o obrácení. Není tam napsáno: „vychovávejte **obrácené** děti“ atd., jinak by byla ta otázka na místě, nýbrž čteme jen: „**své děti**“, čímž jsou jistě míněny **všechny**. Když tedy mám všechny své děti vychovávat v kázni a napomínání Páně, kdy s tím musím začít? Musím čekat, až z nich budou téměř muži a ženy, anebo musím začít tam, kde všichni rozumní lidé začínají, tj. **na začátku**. Měl bych je v nejdůležitějším období jejich života přenechat jejich přirozené poštilosti a divokosti, a vůbec se nesnažit - kvůli své vážné odpovědnosti - stavět jejich svědomí do Boží přítomnosti? Měl bych je naprosto bezstarostně nechat promarnit tuto dobu jejich života, kdy se utváří základy jejich budoucího charakteru? To by bylo nesmírně kruté. Co byste řekli o takovém zahradníkovi, který by nechal větve svých ovocných stromů růst do všelijakých křivých a prapodivných tvarů, než by ho napadlo použít vhodných prostředků, aby rostly rovně? Řekli byste, že je to blázen a hlupák. A přesto by byl poměrně moudrý ve srovnání s rodiči, kteří kázeň a napomínání Páně odsouvají až do doby, kdy jejich děti už učinily zřejmé pokroky pod zlou prací nepřítele.

Ale možná, že někdo řekne, že musíme čekat na nějaké důkazy a náznaky, když Bůh dává jasný příkaz. Kdyby Izraelité čekali na nějaké znamení, když Bůh řekl, aby vyšli z Egypta, byla by to očividná neposlušnost. Kdyby byl onen muž s uschlou rukou čekal, až se projeví nějaká síla, když mu Pán Ježíš poručil, aby vztáhl tu ruku, byl by nosil svou uschlou ruku až do hrobu. Podobně je tomu s rodiči. Čekají-li na nějaké náznaky a důkazy, než uposlechnou Boží Slovo (Efezským 6,4), tedy jistě nechodí vírou, nýbrž viděním. Kromě toho, máme-li své děti začít vychovávat od začátku, plyne z toho, že musíme začít ještě dříve, než budou schopné podat to, co nazýváme důkazem o jejich obrácení.

*„Všichni, kteří jsou služebníky pod jhem, ať mají pány své za hodné veškeré cti, aby **Boží** jméno a učení nebylo rouháno“ (1.Timoteovi 6,1). Všimněme si, co je tu řečeno: **Bůh** a **učení**. Proč? Protože tu jde o moc. Kristovo jméno a Jeho učení staví pána (vrchnost) a jeho služebníka na tutéž úroveň, jako účastníky jednoho těla (v Ježíši Kristu není žádného rozdílu). Avšak na této zemi se setká-*

váme s Boží mravní vládou, která jednoho činí pánem a jiného služebníkem. Každé přestoupení tohoto Bohem stanoveného pořádku zcela určitě na sebe přivolá Boží soud.

Je nesmírně důležité, abychom dobře rozuměli učení o Boží mravní vládě. Tím se odstraní mnoho těžkostí a rozřeší řada otázek. Ta vláda je vykonávána se spravedlivou rozhodností, jež je velice vážná. Studujeme-li tento předmět v Písmu svatém, shledáme, že kdykoli se ukáže nějaký hřích, okamžitě plodí příslušné ovoce. Adam vzal zakázané ovoce (tedy se stal neposlušným) a byl okamžitě vyhnán ze zahrady (ráje) do světa, kde pod tíží kletby, způsobené svým hříchem, vzdychal a nikdy nebyl uveden zpět do ráje. Boží milost ale zakročila a zaslíbila Vysvoboditele. Navíc přikryla jeho nahotu. Nicméně hřích měl své následky a Adam nikdy nezískal zpět, co svým hříchem ztratil.

Mojžíš u vod sváru chybil, neboť mluvil ukvapeně svými rty a proto mu Bůh ihned zakázal vstoupit do Kanánu. I v tomto případě zasáhla milost a dala mu něco lepšího neboť je lepší dívat se z vrcholu hory Fazga na roviny Palestiny v přítomnosti Hospodina, než v ní bydllet spolu s Izraelem (5.Mojžíšova 34,1-5).

Také v případě Davida vidíme okamžitě následky zla. David se dopouští cizoložství a ihned je vynesena vážná soud: „**Proto nyní neodejde meč z domu tvého až navěky**“ (2.Samuelova 12,10a). I zde se ještě více rozhojnila milost. David se z ní těšil více, když s bosýma nohama a se zakrytou hlavou vystupoval na Olivetskou horu, než se z ní mohl těšit uprostřed slávy svého trůnu. Ale hřích přinesl zlé následky. David udělal chybný krok a nikdy nedosáhl původního stavu.

Nejen ve Starém zákoně vidíme, jak hřích nese své ovoce. V Novém zákoně jsme svědky, jak Barnabáš vyjadřuje zdánlivě pěkné přání mít s sebou svého synovce Marka (Skutky 15,37-41). V témž okamžiku ztrácí čestné místo, které mu na stránkách Písma svatého dával Duch Svatý, a více se o něm nemluví. Od té doby zaujal jeho místo věřící se srdcem, které bylo daleko oddanější a oproštěnější od pouhých přirozených citů, jež byly v Barnabášovu srdci. Byla to pouhá přirozenost, která Barnabáše nutkala, aby si vyžádal doprovod toho, který se od Pavla a od něho v Pamfýlii oddělil a nevycházel s nimi více ku práci. Měl milou přirozenou povahu, ale jen přiroze-

nou, a ta u Barnabáše rozhodla, neboť vzal s sebou Marka a oba se společně plavili na ostrov Kypr, který byl rodištěm Barnabáše. Tam on kdysi v době své první lásky ke Kristu prodal svůj majetek (Skutky 4,36.37), aby bez překážek mohl cele následovat Toho, který neměl, kde by sklonil Svou hlavu.

Žel, jak často se přirozené srdce vrací zpět k tomu, co opustilo! Květy stromu křesťanského vyznávání jsou na jaře krásné a bohaté a šíří libou vůni, ale jak málo na něm na podzim nalézáme chutného ovoce! Působí vlivy přirozenosti a světa a oloupí duši, která slibovala ovoce, a namísto něho často zůstává jen neplodnost a zklamání. To je velice zarmucující a působí to zlým mravním vlivem na svědectví. Spasení osoby, která ukázala tyto zklamané naděje, tím ovšem není uvedeno v pochybnost. Barnabáš byl jistě spasen a vliv, kterým na něho působil Marek, a láska k jeho vlasti nemohly jeho jméno vymazat z knihy života Beránkova, ale přestal být v seznamu svědectví a služby na této zemi. A nebylo snad toto dost politováníhodné? Nemáme se kromě ztráty osobního spasení ničeho více obávat a rmoutit se nad tím? To by znamenalo, že jsme velmi sobečtí a lhostejní vůči Boží slávě!

Proč si náš požehnaný Bůh dává takovou práci, aby na této zemi zachoval v dobrém stavu Svou Církev? Jen proto, aby věřící byli spaseni a připraveni pro slávu? Rozhodně ne, neboť spasení už jsou dokonalým Kristovým vykoupením a tím i připraveni pro slávu. Mezi ospravedlněním a slávou je nerozdělitelné spojení: „*Které pak ospravedlnil, ty také oslavil*“ (Římanům 8,30b). Proč nás tedy Bůh ponechává na této zemi? **Proto, abychom byli svědectvím pro Krista, neboť jinak by nás mohl vzít hned po obrácení do nebe.** Kéž je nám dáno, abychom této pravdě porozuměli v celé její plnosti a praktické moci!

Boží mravní vláda je velice důležitá pravda. Podle ní ten, kdo páchá zlo, z toho jistě bude sklízet příslušné ovoce. Na věci nic nemění, zda je věřící či nevěřící, svatý nebo hříšník. Boží milost může hříšníku odpustit a odpouští vždycky, je-li jeho hřích odsouzen a vyznán. Protože ale hřích je zásahem do Boží mravní vlády, musí ten, kdo se hříchu dopustil, pocítit svou vinu. Selhal, a proto musí pocítit následky toho. To je velice vážná, ale zvlášť blahodárná pravda, jejíž

působení byla smutně brzděna našimi falešnými představami o milosti. Bůh nikdy nedovolí, aby Jeho milost oslabovala Jeho mravní vládu. To by způsobilo jen úpadek, a my víme, že Bůh není Bohem nepořádku (1.Korintským 14,33). Zapomněli jsme snad, že Bůh nám podal příklad ve vykonávání spravedlivé vlády?

Nesmíme však zaměňovat zásadu Boží **vlády** s Božím **charakterem**.^{*} Boží mravní vláda je nesmírně důležitá. V Jeho vládě se ukazuje **spravedlnost**, v Božím charakteru **milost**. Nyní bych chtěl zdůraznit skutečnost, že postavení otce a pána v sobě zahrnuje zásadu

^{*} Učení o Boží mravní vládě rozvíjejí Petrovy Epištoly. Tam nalézáme tuto otázku: „*A kdo je, jenž vám učiní zle, budete-li horlit o (to, co je) dobré?*“ (1.Petra 3,13). Některým je těžké spojit tuto otázku s prohlášením Pavla: „*A všichni také, kteří chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni*“ (2.Timoteovi 3,12). Je snad zbytečné říkat, že tyto dvě myšlenky jsou v dokonalém souladu.

Sám Pán Ježíš, ten jediný dokonalý a stálý Následovník dobrého, který po celý Svůj život na zemi „chodil, dobře čině“ (Skutky 10,38), našel nakonec kříž, kopí, hrob a další věci. Apoštol Pavel se více než kdo jiný pevně držel tohoto velkého Vzoru, který měl stále před sebou, a byl povolán vypít mimořádný kalich různých odříkání a pronásledování. A čím více se dnes některý ze svatých připodobňuje Kristu, tím více různých pronásledování a strádání také bude trpět. Jestliže někdo, puzen pravou oddaností Kristu a láskou k duším, se usadí v římskokatolických zemích, aby tam veřejně kázal Krista, bude možná jeho život ohrožen. - Ale jsou všechny tyto skutečnosti v rozporu s otázkou Petra? Vůbec ne.

Boží mravní vláda přímo usiluje o ochranu před zlem všech, kteří „horlí o dobré“, ale ukládá kázeň všem, kteří činí opak. Ale nemá nic společného s vyšší cestou a postavením učedníka. Nezabývá ho výsady a cti podobat se Kristu tak, jak On si to přeje. „*Neboť vám je vzhledem ke Kristu darováno nejen v něho věřit, ale také pro něj trpět, poněvadž tíž boj máte, jaký jste viděli na mně, a nyní o mně slyšíte*“ (Filipským 1,29.30). Zde se učíme, že to je určitá nám již nyní udělená milost, máme-li pro Krista trpět, a to na témž dějišti, o němž On na základě Boží mravní vlády říká: „*A kdo je, jenž vám učiní zle, budete-li horlit o (to, co je) dobré?*“

Uznávat Boží vládu a podrobovat se jí je jedna věc, ale něco naprosto odlišného je být následovníkem zavrženého a ukřižovaného Krista. I v této Epištole Petra, která, jak jsme se zmínili, má za svůj zvláštní předmět učení o Boží vládě, čteme: „*Ale jestliže vytrváváte, činíce dobré, a trpíte, je to libé Bohu. Neboť k tomu jste byli povoláni; neboť také Kristus za vás trpěl, vám pozůstaviv příklad, abyste následovali jeho šlépějí*“ (1.Petra 2,20b.21). A jinde: „*Jestliže pak (trpí) jako křesťan* (anebo podle franc.překladu Bible JND: *protože je mravně podoben Kristu*), *nestyd' se, ale oslavuj Boha v tom jménu*“ (1.Petra 4,16).

spravedlnosti a jestliže tato zásada není náležitě uplatňována v řízení rodiny, ukáže se tam brzy největší nepořádek. Vidím-li, že nějaké **ci-zí** dítě dělá něco špatného, nejsem pověřen žádnou Boží autoritou, abych při něm prováděl kázeň. Ale jakmile vidím své vlastní dítě, že dělá něco zlého, musím je potrestat, neboť jsem jeho otec.

Někdo snad řekne: „Ale poměr otce k synovi je založen na lásce.“ To je pravda, neboť je psáno: „*Pohleďte, jakou lásku nám dal Otec, že se máme jmenovat Boží děti!*“ (1.Jana 3,1a). Ale ačkoli tento poměr je založen na lásce, přesto musí být vykonáván ve spravedlnosti, neboť je též psáno: „*Neboť přišel čas, aby začal soud od Božího domu*“ (1.Petra 4,17a). Právě tak nás poučuje 12.kapitola Ep. k Židům, že naše postavení co právoplatných synů nás staví pod spravedlivou kázeň Otce duchů. A v Ev.Jana 17 je Církev odevzdána péči Otce, aby ji ostříhal ve Svém Jménu.

Kdykoli tedy křesťanští rodiče ztrácejí ze zřetele tuto důležitou pravdu, jsou jejich domy vydány napospas nepořádku. Neovládají své děti a výsledkem, který se časem dostaví, bude, že budou sami ovládáni svými dětmi, neboť nějaká vláda musí být. Když nedrží uzdu ti, kterým ji Bůh svěřil a kteří ji mají držet, pak tato brzy upadne do špatných rukou.

Jaká je to smutná a zahanbující věc, když vidíme rodiče, jak jsou ovládáni svými dětmi! Nepochybují, že je to před Bohem poskvrna, nepořádek, který dříve nebo později na sebe přivodí Jeho soud. Otec, který pustí otěže vlády ze svých rukou, nebo je nedrží pevně, vážně chybuje ve své svaté odpovědnosti, protože má být pro svou rodinu Božím zástupcem a správcem Jeho moci. Nemyslím, že by takový muž mohl znovu zaujímat své plné postavení a být ve své rodině věrným Božím svědkem. Může být předmětem milosti, což je něco jiného, než být svědkem pro Boha. Toto objasňuje žalostný stav tak mnohých bratří. **Zcela chybili ve své povinnosti řídit své domy podle Boha, čímž ztratili své pravé postavení a svůj mravní vliv. Proto se připravili o svou sílu, jejich ústa jsou zavřena a jejich svědectví je zničeno.** - A jestliže někdo z nich se ozve slabým hláskem, prst pohrdnutí, ukazující na stav jeho rodiny, způsobí, že jeho tváře se musí zardít a jeho svědomí ho obžalovává výčitkami.

Ne všichni mají správné myšlenky o této věci a nemohou se vrátit k pramenu tohoto tak vážného stavu mravního zvrhnutí. Mnozí křesťané, žel, berou na lehkou váhu, když vidí své děti vyrůstat do neposlušnosti a světáctví. Zdá se jim to naprosto přirozené a nevyhnutelné a často slyšíme, jak říkají mimo jiné: „Dokud jsou vaše děti malé, dělejte s nimi, co chcete, ale počkejte, až budou starší, uvidíte, že budete nuceni nechat je jít do světa.“ - Nikdy neuvěřím, že je podle Božích myšlenek, aby děti Jeho služebníků nutně vyrůstaly do světáctví a bezuzdné nevázanosti. Jestliže Bůh ve Svém slitování otvírá dětem Svých svatých tytéž cesty, jako jim samým, a ony jsou přesto svévolné a světácké, nemusíme z toho uzavírat, že rodiče se vážně prohřešili ve svém postavení a ve své odpovědnosti? Nedopustili se na nich křivdy a nezpůsobili Pánu nečest? Ale zda mohou dělat z výsledku své nevěrnosti všeobecnou zásadu a říkat, že všechny děti křesťanů, když vyrostou, budou podobné jejich dětem? Dělají dobře, když odvracejí mladé rodiče od toho, aby si pro své děti zvolili **Boží půdu**, když jim sami nabízejí své chyby, namísto aby je povzbudili a ukázali jim na **neměnnou Boží věrnost** ke všem, kteří Ho hledají na cestě Jeho přikázání? Svou nerozvážnou řečí následují starého proroka z Bethel, který, protože sám byl ve zlu, se snažil tam svést svého bratra a přispěl tím k tomu, že ten byl pro svou neposlušnost vůči Hospodinovu slovu zadáven lvem.

Souhrnem: Svévolnost mých dětí často ukazuje svévolnost mého srdce. A spravedlivý Bůh používá svévole mých dětí, aby mne trestal, protože já sám jsem se neodsoudil. Abych si ušetřil námahu, nechal jsem ve své rodině volnou cestu zlu, a nyní moje děti dorostly a jsou mi po boku jako trní, protože jsem je nevychoval pro Boha. To je případ tisíců rodin. Nikdy bychom neměli ztrácet ze zřetele, že naše děti i my sami musíme sloužit k „*obraně a utvrzování evangelia*“ (Filipským 1,7).

Jsem si jist, že kdybychom byli přivedeni k tomu, abychom se dívali na naše domy jako na povinné být svědectvím pro Boha, že by to vyvolalo nesmírnou odezvu ve způsobu, jak je vedeme. Snažili bychom se u nich zavést vyšší mravní řád, nikoli proto, abychom si ušetřili starost a bolest, nýbrž spíše proto, aby nepořádkem našich domů neutrpělo svědectví.

Nezapomínejme ale, že nejdříve musíme zkrotit svou vlastní přirozenost, než ji můžeme krotit u svých dětí. Nikdy nemůžeme přemoci tělo tělem. Tělo ve svých dětech můžeme přemáhat jen tak, že jsme je napřed přemohli v sobě.

Dále je k tomu třeba, aby byla velká moudrost a dokonalý soulad mezi otcem a matkou, poněvadž sami mají být „*již ne dva, ale jedno tělo*“. Jejich řeč, jejich vůle, jejich autorita, jejich vliv - zkrátka **všechno by mělo jejich dětem ukazovat krásu a moc toho, že jsou ve všem zajedno.**

Proto musí v tomto směru sloužit Bohu společně, mají na Něho čekat, být mnoho v Jeho přítomnosti, otvírat Mu své srdce, předkládat Mu modlitbou všechny starosti a potřeby. Manželé a jejich ženy v tom často chybují. Často se stává, že jeden z obou si skutečně přeje zříkat se světa a krotit do určitého stupně své tělo, zatímco ten druhý k tomu ještě nedospěl. Vede to často k odměřenosti, k potyčkám a k různým střetům mezi názory a zásadami muže a ženy, takže se o nich nedá říci, že jsou „*jedno v Pánu*“. Vliv toho všeho na odrůstající děti nemůže být než zhoubný, a neblahý vliv toho na celý dům je nevyčísitelný. Co otec prikazuje, matka promíjí, co on zakáže, ona dovolí, co on vzdělává, ona boří. Někdy otec budí dojem, že je neúprosný, přísný a náročný. Vliv matky působí nezávisle na vlivu otce a někdy ho dokonce staví stranou, takže postavení otcovo je nesmírně ztížené a celá rodina skýtá obraz sváru a bezbožnosti. To je ovšem hrozná věc!*

* Není nic smutnějšího, než když slyšíme, jak matka říká svému dítěti: „Ale tatínek nemusí to či ono vědět.“ Kde vládne takový duch zatajování a dvojakosti, musí v tom být něco hrozně zlého, mravně znemožňujícího pořádek podle zbožnosti nebo vykonávání pravé kázně. Pak se nutně stává, že buď otec s neuváženou přísností a nadměrnou tvrdostí „*popouzí své děti k hněvu*“ (Efezským 6,4), nebo že matka podporuje vlastní vůli dítěte proti charakteru a autoritě otce. V obou případech je tu překážka pro dobré svědectví, což působí velice neblaze na děti. Křesťanští rodiče by proto měli bdít a dbát na to, aby se před svými dětmi i před služebnictvem vždy objevovali v síle jednotnosti, která plyne z jejich dokonalé jednotnosti v Pánu. Ale když naneštěstí jejich úsudek v té či oné věci domácí vlády nebude souhlasný, mohou to učinit předmětem důvěrného rozhovoru mezi sebou před Boží tváří. Mají se snažit o osvětlení celé věci, ale nechť nikdy nejsou svědky jejich rozdílných názorů

Za takových podmínek by děti nikdy nemohly být dobře vychovávány a už samé pomýšlení, jaký to má vliv na svědectví pro Krista, nás naplňuje zděšením. Tam, kde takový stav panuje, by se měla před Pánem ukazovat hluboká zkroušenost srdce nad tím. Jeho milosrdenství je nevyčerpatelné a Jeho něžná slitování nikdy neselžou. A plně můžeme doufat, že bude-li tu pravá bolest a upřímné vyznání, že Bůh milostivě zasáhne, aby vše ozdravělo a bylo napraveno.

Jisté je, že bychom s takovým stavem věcí nikdy neměli být smířeni. Proto nechť všichni, kteří jsou ve svém srdci nad tím zarmoucení, volají dnem i nocí k Pánu, jsouce plně postaveni na Jeho pravdě a doufající v Jeho Jméno, které bývá takovými hříchy vydáváno v porouhání. Bůh jistě uslyší a vyslyší! Ale **nechť je tato otázka cele zvážena ve světle svědectví pro Božího Syna**. Pro toto svědectví jsme zanecháni na zemi. Jisté tu nejsme ponecháni, abychom vychovávali své rodiny ledabyle, nýbrž proto, abychom je vychovávali pro Boha, s Ním a před Ním.

Abychom takového vznešeného cíle dosáhli, musíme se mnoho zdržovat v Boží přítomnosti. Křesťanský otec nemůže své dítě bít, pohlavkovat a nadávat mu, jako to dělají lidé ze světa podle svých rozmarů a podle své okamžité nálady. Křesťan musí ve své rodině představovat Boha a jestliže to správně pochopil, bude tomu v jeho domě podřízeno všechno. Je Božím zástupcem. Aby tomuto pověření dobře rozuměl a vykonával ho věrně, musí být v častém nebo spíše v nepřetržitém styku se svým Pánem. Musí sedat u nohou Pána, aby se dověděl, co a jak má dělat, neboť jen tak bude všechno v jeho správě snadné a lehké.

Srdce by si často přálo při spravování domu pro každou věc nějaké všeobecné pravidlo. Mnozí se například ptají, jaké druhy trestů, jaké odměny a jaká rozptýlení mají věřící rodiče pro své děti volit. Pokud jde o tresty, myslím, že budou sotva nutné, budou-li rodiče od útlého dětství děti uplatňovat Boží zásady výchovy dítěte. Pokud jde o odměny, zdá se mi, že mají v podstatě záležet v projevech lásky a uznání. Dítě musí být poslušné vždy, ve všem a okamžitě, ne proto,

ti, kteří jsou v domě. To by svědčilo o mravní slabosti a způsobilo by neváznost k jejich vládě.

aby dostalo nějakou odměnu, která může vzbudit soupeřivost, což je ovoce těla, nýbrž proto, že Bůh to tak chce. Ale přesto se mi zdá, že mají projevit své uznání nějakým menším dárkem.

Konečně rozptýlení, která chcete umožnit svým dětem, mají být vždy, je-li to možné, v podobě nějakého užitečného zaměstnání. Bude to prospěšné myslí. Je zlé, když podporujeme v dětech myšlenku, že skvělé hračky a žertování poskytují potěšení. Viděl jsem často velmi malé děti, které měly daleko opravdovější potěšení z kusu papíru, tužky a podobných věcí, které si samy obstaraly, než z nejdražších hraček. Ostatně necht' je oko při všem, při trestech, odměnách i hrách, upřené na Pána Ježíše a vždy se opravdu snažme, aby tělo bylo drženo na uzdě, ať se ukáže v jakékoli podobě a v jakémkoli projevu. Potom budou naše domy svědectvím pro Boha a všichni, kteří do nich vstoupí, budou nuceni říci: „**ZDE JE PŘÍTOMEN BŮH!**“

Musím končit. Nechtěl jsem, Bůh to ví, brát do ruky pero proto, abych někoho zarmoutil. Cítím v plné míře důležitost předmětu, o kterém jsem psal, a zároveň svou neschopnost jasně ho vysvětlit a představit. Přesto však očekávám na Boha, že dá těmto řádkům působivost, a když On působí, pak i nejslabší nástroj může přispět k Jeho cíli. Nyní poroučím tyto řádky Jemu, jenž, jak pevně věřím, je začal vzbuzovat, dal milost pokračovat v nich a dokončit je v Jeho svaté přítomnosti. Jedna myšlenka mne mimořádně posilňovala, že totiž v okamžiku, když jsem ve svém svědomí cítil nutnost napsat tuto brožurku, byl shromážděn jistý počet milovaných bratří, aby se kořili, vyznávali se a modlili za svědectví pro Syna Božího v těchto posledních dnech. Nepochybuji, že velmi důležitým bodem jejich vyznávání byl úpadek ve vedení rodin. Jestliže Duch Svatý použije těchto řádků, aby způsobil třeba jen v jednom svědomí hlubší vědomí o tom úpadku a v jednom jediném srdci upřímnější touhu, aby tato trhlina byla podle Božích myšlenek zase vyplněna, budu se velice radovat, že nebyly napsány nadarmo.

Kéž všemohoucí Bůh podle bohatství Své milosti skrze Ducha Svatého vzbudí v srdcích všech Svých milovaných svatých vřelejší touhu, aby v této poslední hodině bylo vydáváno úplnější a rozhodnější svědectví pro Krista. Aby, až zazní hlas archanděla a Boží trouby, On našel na zemi lid připravený jít s radostí vstříc svému Pánu.

Přeloženo z anglického originálu: „Thou and thy house or the Christian at home“; The Lord's Coming - Miscellaneous Writings of C.H.MACKINTOSH, Volume II, eleventh printing 1966, Neptune, New Jersey (USA): Loizeaux Brothers, Inc., Publishers, 48 stran; s přihlédnutím k dobrým překladům: „Toi et ta maison ou Le chrétien chez lui“; 1957, Vevey (Švýcarsko): Éditions du Dépôt de Bibles et traités chrétiens, V.édition, 64 stran; a „Du und dein Haus“ v. C.H. Mackintosh, 1962, Neustadt/Weinstraße (SRN), 12.Neuaufgabe, 45 stran.

Biblické citace byly přeloženy z tzv. Elberfeldského překladu Bible, Die Heilige Schrift - Aus dem Grundtext übersetzt, 2003, Hückeswagen (SRN): Christliche Schriftenverbreitung, 1.Aufl. - Hardcover-Sonderausgabe případně z francouzského překladu Bible od J.N.Darbyho.

Rozšiřování:

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Spolek pro šíření křesťanské vzdělávací literatury

Nabočany 19, 538 62 Hrochův Týnec

e-mail: sirenipismasv@atlas.cz

